

— orzeczenie o zasadności żądania zapłaty przez Komisję Europejską odsetek za zwłokę w rzeczywistej zapłacie wnioskowanych płatności okresowych niesłusznie zatrzymanych, oraz

— obciążenie pozwanej Instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji o wstrzymaniu określonych płatności określonych we wniosku o płatności okresowe złożonym przez Hiszpanię w dniu 11 grudnia 2009 r. Ów wniosek o płatności okresowe w łącznej wysokości 27 754 408,38 EUR odpowiada Programowi operacyjnemu pomocy wspólnotowej z Europejskiego Funduszu Socjalnego w ramach celu konkurencyjność i zatrudnienie dla Wspólnoty Autonomicznej Galicji (CCI 2007ES052PO004).

Podniesione zarzuty i główne argumenty są tożsame z zarzutami i głównymi argumentami podniesionymi w sprawie T-263/10 Hiszpania przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2010 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-266/10)

(2010/C 221/86)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: Nuria Díaz Abad, abogado del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 11 maja 2010 r. zawieszającej wnioski o płatności okresowe złożone przez Hiszpanię w dniu 10 grudnia 2009 r. ze względów wymienionych w pkt I uzasadnienia wniosku;

— orzeczenie o zasadności żądania zapłaty przez Komisję Europejską odsetek za zwłokę w rzeczywistej zapłacie wnioskowanych płatności okresowych niesłusznie zatrzymanych, oraz

— obciążenie pozwanej Instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji o wstrzymaniu określonych płatności określonych we wniosku o płatności okresowe złożonym przez Hiszpanię w dniu 10 grudnia 2009 r. Ów wniosek o płatności okresowe w łącznej wysokości 6 509 540,26 EUR odpowiada Programowi operacyjnemu pomocy wspólnotowej z Europejskiego Funduszu Socjalnego w ramach celu konkurencyjność i zatrudnienie dla Kraju Basków (CCI 2007ES052PO010).

Podniesione zarzuty i główne argumenty są tożsame z zarzutami i głównymi argumentami podniesionymi w sprawie T-263/10 Hiszpania przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2010 r. — Conceria Kara przeciwko OHIM — Dima (KARRA)

(Sprawa T-270/10)

(2010/C 221/87)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Conceria Kara Srl (Trezzano sul Naviglio, Włochy) (przedstawiciel: adwokat P. Picciolini)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Dima-Gida Tekstil Deri Insaat Maden Turizm Orman Urünleri Sanayi Ve Ticaret Ltd Sti

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 29 marca 2010 r., w której orzeczono o odwołaniu od decyzji OHIM dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 1171453 wszczętego przez Conceria Kara wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 5346457.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: DIMA — TEKSIL DERI INSAAT MADEM TURIZM ORMAN URÜNLERE SANAYI VE TICARET LTD. STI.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „KARRA” dla towarów i usług z klas 3, 9, 18, 20, 24, 25 i 35.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowane we Włoszech graficzne znak towarowe „KARA” (nr 765.532 dla towarów należących do klasy 35 i nr 761.972 dla towarów i usług należących do klas 18 i 25), graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 887.810 („KARA”) dla towarów należących w szczególności do klas 18 i 25 oraz nazwa handlowa spółki włoskiej „CONCERIA KARA S.R.L.”, w odniesieniu do której żąda się zastrzeżenia używania dla tych samych towarów i usług co wcześniejszych znaków towarowych.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: brak uzasadnienia; niewłaściwa interpretacja i zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

**Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2010 r. —
H przeciwko Radzie i in.**

(Sprawa T-271/10)

(2010/C 221/88)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: H (Catania, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i M. Velardo)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska i Misja Policyjna Unii Europejskiej w Bośni i Hercegowinie („EUPM”)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 7 kwietnia 2010 r., a w razie potrzeby decyzji z dnia 30 kwietnia 2010 r.;

— zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania na rzecz skarżącej, oszacowanego na 30 000 EUR;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, wraz z odsetkami w wysokości 8 %.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze skarżąca żąda, na podstawie art. 263 TFUE, stwierdzenia nieważności decyzji wydanej przez Misję Policyjną Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie z dnia 7 kwietnia 2010 r., a w razie potrzeby późniejszej decyzji potwierdzającej z dnia 30 kwietnia 2010 r., w której zdecydowano o zmianie miejsca zatrudnienia skarżącej z kwatery generalnej misji w Sarajewie na biuro regionalne w Banja Luce, jak również o obniżeniu zaszerogowania skarżącej. Ponadto skarżąca żąda, zgodnie z art. 340 TFUE, odszkodowania w wysokości 30 000 EUR.

Skarżąca twierdzi, że Sąd ma jurysdykcję w niniejszej sprawie stosownie do postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 9 października 2006 r. w sprawie F-53/06 Gualtieri przeciwko Komisji.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, skarżąca podnosi nadużycie władzy, ponieważ nie istniała obiektywna przyczyna uzasadniająca zmianę zatrudnienia.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja jest obarczona błędem z uwagi na brak uzasadnienia, gdyż Misja Policyjna Unii Europejskiej w Bośni i Hercegowinie nie uzasadniła operacyjnych powodów leżących u podstaw zmiany zatrudnienia.

Po trzecie, dopuszczono się oczywistego błędu w ocenie, ponieważ nie istniała potrzeba pilnego zatrudnienia prokuratora w biurze regionalnym w Banja Luce.

Ponadto, doszło do naruszenia decyzji Rady 2009/906/WPZiB z dnia 8 grudnia 2009 r.⁽¹⁾, ponieważ szef misji nie był upoważniony do zmiany miejsca zatrudnienia członka personelu, lecz wyłącznie do zapewnienia bieżącego zarządzania personelem.